Boldogasszony Iskolanővérek

BIZALOM *és* BÁTORSÁG

A BOLDOGASSZONY ISKOLANŐVÉREK LAPJA 2020. TÉLI SZÁM

A TARTALOMBÓL:

- BARÁTI M. KINGA NŐVÉR A HIVATÁSRÓL
- ERDŐS ISTVÁN TANÁR ÚR A KÜLDETÉSRŐL
- BESZÉLGETÉS CSÚSZÓ M. ALIX NŐVÉRREL
- KONDÉ LAJOS ATYA ADVENTI ELMÉLKEDÉSE
- KARÁCSONYI KÉZMŰVESKEDÉS
- NOVELLA A HÁROMKIRÁLYOKRÓL
- TALÁLKOZÁS BOCSKAI-KOVÁCS ÉVA OPERAÉNEKESSEL
- BÚCSÚ NAGY NÓRÁTÓL

AZ ÉJSZAKA KELLŐS KÖZEPÉN

Advent azt jelenti, hogy kibírom a saját sötétségemet és elviselem a világ sötétségét, nem menekülök színes prospektusok tarka világába, nem gyújtok időnek előtte világosságot, nem teszek úgy, mintha minden rendben lenne, nem kell az erőltetett béke, a vidámság, a művi csillogás vigasza.

Advent, az a sötétség, amelyben az ember egyáltalán képes meglátni a csillagot. Advent az a megtörtség, amely fölkelti a reményemet a töretlen, sértetlen gyógyult lét után. Advent – várakozás arra, hogy történik valami. Advent – vágyakozás valami egészen más után.

Az advent nem arról szól, hogy minden ragyogó, tiszta, szép és jó. Az advent sötétség, néma hallgatás, az az éjszaka, amely életünk végső kérdéseivel szembesít bennünket.

Mindezek után advent a fölkelő hajnalcsillag is, a Szó, amely megtöri a néma hallgatást, az a vágyakozás, amely növekedvén magába az Életbe nő bele…

Advent esélyünk arra, hogy a sötétben, a hallgatásban, a magányban megérintődjünk, lehetőségünk, hogy megérintsen bennünket az egészen Más.

Advent az éjszaka kellős közepe, és az éjszaka közepe egy új nap kezdete is, azé a napé, amelyen már nem lesz semmi ugyanolyan, mint annak előtte.

Andrea Schwarz

Fordította: Eisenbarth Kriszta

Kedves Barátaink!

Lobmayer M. Judit
tartományfőnöknő

Ha már át kell kelnünk azon a sivatagon, amit úgy hívnak, koronavírus-járvány, akkor milyen nagy kegyelem, hogy éppen most advent van, és közeledik karácsony ünnepe. Mennyi vigasztalást, reményt, „lelki vitamint" rejt magában ez a szent időszak! Megrendítően hozzánk szólnak az olvasmányokból Izajás próféta szavai, mintha újraéledne bennünk az ószövetségi nép, amely sóvárogva várja megváltóját.

„A nép, amely sötétben jár, nagy fényességet lát. Akik a halál országának árnyékában laknak, azoknak világosság támad. Nagy ujjongással töltöd el őket, kitörő örömet adsz nekik." (Iz 9,1-2)

Akire várunk, a gyermek, a fiú, aki nekünk adatik, jön, hogy betöltse azt az űrt, amelyben biztonságunkat vesztve tévelygünk. *„Így fogják hívni: Csodálatos Tanácsadó, Erős Isten, Örök Atya, Béke Fejedelme." (Iz 9,5)*

A távolságtartás pusztájában Isten jelenlétének tapasztalására vágyunk, Emmanuelre, aki a karanténfalak mögött kiszáradt földre új életet hoz.

„Örüljön a puszta és a kiaszott vidék,
ujjongjon a sivatag és viruljon, mint a liliom,
és örömében ujjongva daloljon! ...
Erősítsétek meg az elernyedt kezeket,
és a roskadozó térdeket szilárdítsátok meg!
Mondjátok a csüggedt szívűeknek:
»Bátorság! Ne féljetek!
Nézzétek, eljön Istenetek…
Maga Isten jön el, hogy szabadulást hozzon nektek!« …
Mert vizek fakadnak a pusztában, folyóvizek a sivatagban.
A száraz vidék tóvá változik,
a szomjas föld vizek forrásává..." (Iz 35,1-7)

Megváltót várunk, de tudjuk, hogy már eljött, itt van köztünk. Megtapasztaljuk életadó jelenlétét, és a tőle tanult testvéri szeretetben segítő kezet nyújthatunk egymásnak, hogy az elernyedt kezek, roskadozó térdek erőre kapjanak. Ilyen szeretet veszi körül nővérközösségünket is karanténunkban. Köszönjük a sok imát, a számtalan segítségfelajánlást, a jó szavakat, a figyelmességet! Megtartó erő ez számunkra, fény a sötétben, Isten gondviselő szeretetének gyógyító jele.

Szinte nincs olyan család, amely a járvány sivatagát, megpróbáltatását meg ne tapasztalná. Imádkozunk, hogy az advent, a karácsony kegyelmekben gazdag időszaka hozzon gyógyulást, reményt, bátorítást, eligazodást, testvéri segítséget, lelki megújulást mindannyiunknak!

Budapest, 2020 decemberében

Szeretettel, hálával és imával a nővérközösség nevében:

Lobmayer M. Judit

SSND

Karanténhíradót indítottunk

A novemberi szigorítások óta iskoláink „hibrid üzemmódra” álltak át: online oktatjuk a tizennégy év felettieket, és valós térben a fiatalabbakat. Ez diákoknak, pedagógusoknak, családoknak egyaránt óriási kihívás. Úgy gondoltuk, épp ideje egy kis derűt csempészni a hétköznapokba. Így ideiglenes nevet vettünk fel: „DigISchol@nővérek”, és alapítónk boldoggá avatásának harmincötödik évfordulóján, november 17-én elindítottuk a „karanténhíradót”. A www.iskolanoverek.hu honlapunkon követhetők az adások *Jutta* és *Dóri* posztulánsunk műsorvezetésével és a nővérek közreműködésével.

MAKÓ

Új aula a Szignumban

A makói Szignum Kéttannyelvű Egyházi Általános Iskolában jártunk, és megszemléltük az új aulát, mely egy tanterem kibontásával jött létre. A tágas tér a régi és az új épület találkozásánál, az épületegyüttes szívében helyezkedik el a felújított patinás kapuzat szomszédságában, amely hamarosan átveszi a főbejárat szerepét. Innen vezet fel a lépcső a magasföldszintre, ahol egy fotocellás üvegajtó fogja meg a hideget. Az iskola aulájának átadásán a Szent Efrém Férfikar tartott foglalkozást a gyerekeknek.

Fotó: Mészáros Ildikó

BUDAPEST

Lámpások Szent Márton ünnepén

A Patrona általános iskolájának alsó tagozatos diákjai az iskola udvarán közös énekléssel, imádkozással, valamint a szent legendájának megismerésével emlékeztek meg Pannónia szülöttéről. Ezt követően az osztályok saját készítésű lámpásaikba helyezett mécseseikkel tartottak felvonulást. A felső tagozatos diákok az iskola kerti tavánál osztályonként tizenkét világító bambuszhajót bocsátottak a vízre. A szám arra utalt, hogy Szent Mártont tizenkét esztendős korában keresztelték meg. A kis lámpások fénye őrizte az ő emlékét, és a jócselekedeteket szimbolizáló fényt eljuttatta az emberekhez.

NAGYBECSKEREK

Változások a nagybecskereki misszióban

A 2020/21-es tanévtől az általunk alapított Szathmáry Karolina Leánykollégium átköltözött egykori zárdaépületünk egy részébe, amely a magyar állam támogatásával megújult. Az ingatlan jelenleg az egyházmegye tulajdona, a működtetés feladatát a SPES Alapítvány látja el. A zárdakápolna a rend tulajdona. Továbbra is fontos számunkra, hogy az általunk képviselt értékek határozzák meg az itt élő lányok nevelését. A nevelői munkába ezután új módon kapcsolódunk be. *Koncz M. Julianna* nővér befejezte eddigi áldásos kollégiumvezetői tevékenységét. *Nyúl M. Fidelis* nővér önkéntes munkában a kollégium lelki felelőse lett, a gyermekprogramok felelőse *Szabó M. Cecília* nővér. *Rácz M. Gizella* nővérünk Muzslyán bekapcsolódott a szaléziak plébániai szolgálatába, a Mária Rádió tevékenységébe, és szervezi az idősek összejöveteleit. M. Julianna nővér továbbra is a városban marad, és szolgálja bánáti magyar missziónkat.

SZEGED

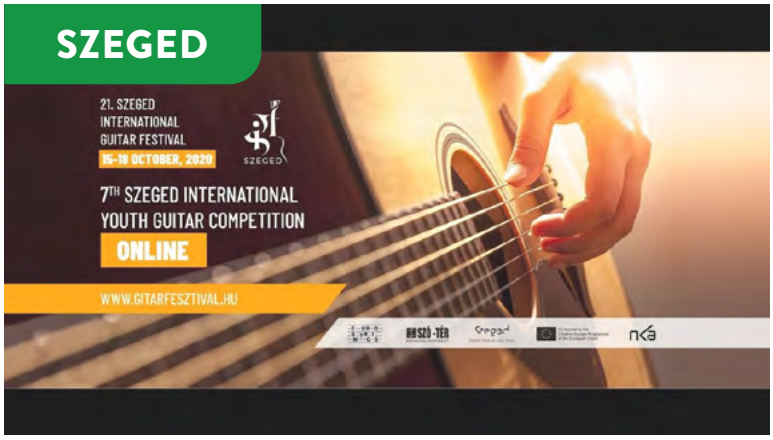

Karolinás sikerek a gitárfesztiválon

A XXI. Szegedi Nemzetközi Gitárfesztivál részeként rendezték meg a VII. Nemzetközi Ifjúsági Gitárversenyt. A járvány miatt az áprilisra tervezett eseményt októberre halasztották, s a nevezőket többfordulós online anyag beküldésére kérték. Az első fordulón minden versenyző maximális pontszámmal jutott tovább. Az utolsó fordulóra is online felvétellel kellett jelentkezni. Ennek a kihívásnak is eleget téve remek eredmények születtek. *Csányi Zoltán* növendékei: *Ábrahám-Tandari Szabolcs*: 80.6 pont – dicséret, *Szabó Márton* (3. c) 75.6 pont – dicséret, *Gyuris Gergely* (5. a) 74.3 pont – dicséret. *Németh Csaba* növendéke: *Özvegy Dániel* (5. a) – III. helyezett. Köszönjük a diákoknak, a tanároknak a szorgalmas munkát, a Karolina Iskolának és a szülőknek pedig a támogatást.

SZOVÁTA

Köszöntjük az új kórustagokat

A Marosszéki Kodály Zoltán Gyermek és Ifjúsági Kar a járványhelyzet közepette is új tagokkal bővült. Az új kórustagok legtöbbje már énekelt a Kicsinyek Kórusában vagy járt kóruselőképző foglalkozásokra, így már nagyon várják, hogy végre együtt énekelhessenek, táborozhassanak a „régiekkel”. Isten hozta őket. A képen az egyik új tag: *Angi Anett Sarolta*.

„A LÉT ELFOGAD ÉS SZOLGÁLATÁBA VESZ…”

Baráti M. Kinga nővér vallomása

Makóra 2002-ben költöztem, és azóta is itt van az otthonom. A Szignum iskolánk falán látható Klebersberg Kunó *emléktáblája, amelyen ez olvasható: „Eszmények nélkül nem lehet élni, illúziókban nem szabad élni.” Ez a mondat illik is hivatástörténetem bemutatásához.*

Sokszor kérdezték tőlem, hogy miért lettem apáca. Tizenkilenc éves koromban átéltem egy nagyon erős meghívásélményt. Ez óriási érzelmi intenzitással, örömmel töltött el egy nagyon rövid időre, egy-két hétre. Ez a meghívás arra indított, hogy képezzem magam tanárnak és szerzetesnek.

Elvégeztem a tanárszakot, és a noviciátus után a Svetitsben kezdtem meg tanári és szerzetesi pályafutásomat. Amikor első fogadalmat tettem 1991-ben, óriási várakozás és érdeklődés mutatkozott az újrainduló rendek és az egyházi iskolák iránt. Huszonhat évesen belevetettem magam ennek szolgálatába, és a lelkesedésem a mai napig eleven. De jelentős mértékben átalakult.

Ezt az átalakulást nem csak a változatosság iránti vágyamnak köszönhetem. Ugyanis tíz év alatt olyan krízisbe kerültem, amit felületesen kiégésnek is lehetne nevezni. Elveszítettem vallásosságom érzelmi mozgatórugóit. Egyre inkább abszurdnak tűnt számomra az egyház tanítása, de más vallások sem adtak megnyugtató választ. Ezt elég megrendítő belső folyamatként éltem át. Hiszen rátettem az életem egy nagy életeszményre, amit Isten hívásának éltem meg, és azután ez szép lassan elporladni látszott. Az is nyugtalanított, hogy talán csak azért tartom fenn szerzetesi életvitelem megszokott kereteit, mert nem vagyok elég bátor a kilépésre…

A belső krízisemmel párhuzamosan elkezdtem gyakorolni a csöndmeditációt, és ez lett lelki életem titkos forrása. Azért titkos, mert ugyanolyan észrevétlenül épült bele ennek az imamódnak a hatása személyiségembe, mint ahogy észrevétlenül vesztettem el az addigi vallási kapaszkodóimat. Sok töprengés, ima, beszélgetés, tanulmányok segítettek abban, hogy újra kimondhassam magamnak: van hivatásom. Így tudnám összefoglalni, hogy miben áll ez:

- Istent soha nem látta senki (1Jn 4,12). Azáltal, hogy felismertem az addigi istenképem tarthatatlanságát, utat nyitottam valami újnak. Ez ismeretlenségével egyrészt félelmetes volt, másrészt a valós Isten felé nagy lépést jelentett.
- Amikor el tudtam engedni annak kényszerét, hogy tudni akarom, mi az a jó, amit én tudok ebbe a világba hozni, akkor megtapasztaltam valamit annak szabadságából, amiről *Mustó Péter* és *Hári Ildikó* ír: *„A Lét elfogad és szolgálatába vesz. Nem kell tudnod, hogy hogyan…”*. Megtanultam *szeretni és értékelni az életet úgy, ahogy van.*
- Hivatásom nem abban áll, hogy higgyek abban, amiben nem tudok. Sokkal inkább *a*

valóság szenvedélyes szeretetében. A kinyilatkoztatás nem zárult le a Biblia megírásával. Ma is folytatódik: tudósok, gondolkodók, egyszerű emberek kutatják, hogy mit tár föl nekünk jelen élethelyzetünk, valóságunk. Szabályunk így fogalmaz az engedelmességgel kapcsolatban: *„Figyelünk Isten hívására, és készek vagyunk megtenni mindent, amit nekünk mond. Akaratát igéjén, személyeken, élethelyzeteken, az egyházon és a világon, valamint szívünk ösztönzésein keresztül nyilvánítja ki.”* (K19)

- Sokféle válságot élünk át az emberiség mai kritikus fordulópontján. Jézusnak nincs szüksége arra, hogy megvédjük őt a hitetlenekkel szemben. Nekünk van arra szükségünk, hogy megértsük: *mit is jelent Krisztus követőjének lenni a XXI. században. Dietrich Bonhoeffer* szavaival: *„Jézus nem egy új vallásra, hanem életre hív.”*

A tanári pályámat szintén a folyamatos útkeresés és kutatómunka jellemzi: Mi az, amire nagy szüksége van a mai nemzedéknek? Lehetséges-e megtanítani diákjainkat körbeszélgetésre? Arra, hogy együtt keressék a konfliktusaikra a megoldást? Lehetséges, hogy minden intézményünkben megvalósuljon, hogy a pedagógusok úgy fejezzék ki a diákok iránti tiszteletüket és törődésüket, hogy azok ezt megérezzék?

Szívből örülök, hogy lehetőségem van tanítani a pozitív fegyelmezés eszköztárát, az együttműködő kommunikáción alapuló kortárs mediációt a kollégáimmal együtt. Hiszek abban, hogy amit a pedagógia szociális kompetenciafejlesztésnek nevez, annak szoros köze van az evangélium gyakorlatba való átültetéséhez. Így tudjuk ma továbbadni az örömhírt hitelesen, gyakorlatiasan és olyan módon, hogy a „hitetlen” környezetből jövő szülő és gyereke számára is befogadható legyen.

Fotó: Lobmayer M. Judit

ÁTKÍSÉRNI A FELNŐTTKORBA

Erdős István a küldetésről

Erdős István *magyar-történelem szakos tanár. Pályáját egy debreceni világi középiskolában kezdte, harmincegyedik tanévét tölti a Svetitsben. Közben volt óraadó a Szent József Gimnáziumban, a Debreceni Református Kollégium gimnáziumában és a Debreceni Tanítóképző Főiskolán. Szociológus és szociológia tanári diplomát is szerzett, szakmai publikációkkal rendelkezik, osztályfőnök, iskolai műsorok rendszeres szervezője, külső ismeretterjesztő előadások vállalója. Nős, három huszonéves gyermek apja. A családot legfontosabb hivatásbeli kötelességének, egyben örömforrásának tekinti.*

Diákokkal való beszélgetések során visszatérő kérdés, hogy *„Tanár Úr miért lett tanár?”*. Néhány éves gyakorlat után tudatosult bennem, hogy valóban a középiskolai tanári katedrán van a helyem, de visszatekintve jóval korábbi, erre predesztináló motívumokat vélek azonosítani.

Fél gyermekkoromat ifjúsági történelmi regények olvasásával töltöttem (ezek helyettesítették a történelemórára való tanulást is, hiszen sokkal több érdekes információt tartalmaztak, mint a tankönyvek). Egy ötödikesként írt fogalmazásomban, mely a jövőtervekről szólt, a hadtörténészi pálya szerepelt, majd felfedeztem a történelem többi részterületét is. Nem horgonyoztam le egyetlen korszaknál, témánál sem, s ez az általános történelem iránti kíváncsiság nem a tudományos kutatói, hanem a gimnáziumi tanári pályán kamatoztatható.

Ehhez még egy tulajdonság vezetett: szenvedélyes mesélő vagyok. Az iskolai szünetek utáni első magyarórát általános iskolai tanárnőnk mindig arra szánta, hogy megtudakolja tőlünk, ki mit olvasott. Ilyenkor az osztálytársaim automatikusan rám néztek, s én az óra végére szereztem egy ötöst. Ugyanolyan izgalmasnak találom ma is a mohácsi csata vagy Odüsszeusz kalandjainak elmesélését, mint az első tanévemben.

A *paidagógosz* eredeti értelemben rabszolgaként fizikailag is kísérte a rábízott előkelő gyermekeket, az *educatio* szó viszont a vezetés, felnevelés, felemelés jelentéstartalomra utal. Felfogásom szerint a tanár az az ember, aki a diákot a gyermekkorból a felnőttkorba kíséri, magasabb szintre juttatja. Az ismeretek és értékek arra szolgálnak, hogy megfelelő rakománnyal érkezzen abba a célba, ahová menni akar. A Svetitsben szerencsés esetben értékkonszenzus alakulhat ki a családok, tanárok és az intézményfenntartó között, s ez elengedhetetlen feltétele a folyamat eredményességének.

Keresztény magyar értelmiségi nőket és férfiakat kívánok nevelni saját gyermekeimből és svetitses tanítványaimból is, s itt az értelmiségi jelzőt a diplomásnál szélesebb értelemben használom. Értelmiségi az, aki a külső és belső világ megértésére törekszik, tudatos döntéseket hoz, nyitott a szépségre, képes árnyaltan megfogalmazni saját ars poétikáját, értékeit, miközben az eltérő meggyőződéseket is tiszteletben tartja, de tudja kritikával illetni. Ehhez elengedhetetlen a logikus és empatikus gondolkodás, a műveltség megszerzése: az olvasás, a film-és színházélmények, az eszmecserék, az utazások, a hiteles mesterek és a jó társak által. Mindez talán túlzó célkitűzésnek tűnik a mai haszonmaximalizáló, ár-érték arányt mérlegelő, pontszámolgatós világban, de nagy örömömre sok esetben már a 11-12. évfolyamon vagy az öt-tízéves érettségi találkozókon visszaigazolódik, hogy nem elérhetetlen ábránd, s számomra ez a tanári siker.

ISTEN ÚTJAI

Beszélgetés Alix nővérrel

Fotó: Szilágyi Lenke

Csúszó Erzsébet M. Alix *nővér a vajdasági Nagykikindán él és szolgál. Szerzetesi hivatását a Jugoszláv Tartományban kezdte meg. A Délvidéken élő magyar nővérek hivatalosan 1994-től lettek a Magyar Rendtartomány tagjai. Alix nővér idén ünnepelte elsőfogadalmának hatvanéves, örökfogadalmának pedig az ötvenötödik évfordulóját. Sok munkája mellett főképp hitoktatással foglalkozott. Életéről és hivatásának születéséről vall az alábbi interjúban.*

Honnan indult az élete?

– A vajdasági Nagykikinda mellett születtem Kisoroszon 1936-ban. Édesanyám egy jómódú katolikus család harmadik gyermekeként nevelkedett. Édesapám szegény parasztfiú, de mélyen hívő fiatalember volt. Anyukám családja ellenezte a házasságukat. De a szüleim szerették egymást, és vállaltak minden áldozatot. Még azt is, hogy édesanyám nem kapja meg a hozományát. A szüleim 1930-ban fogadtak örök húséget egymásnak. Apai nagyszüleim segítették őket. Fiatalok voltak, egészségesek, szorgalmasak, megálltak a maguk lábán is. Így, később az anyai nagyszüleim is belátták a tévedésüket, és kiadták anyukámnak a jussát. A szüleim boldogsága mégsem volt teljes. Hiszen sokáig nem született gyermekük. Már hat éve voltak házasok, amikor én, a várva várt első gyermek a világra jöttem. Utánam még két húgom született.

Hogyan teltek a gyermekévek?

– Szeretetteljes családi légkörben nevelkedtünk. Édesapám a téli estéken a Bibliából olvasott fel nekünk. Ezt az idillt azonban beárnyékolta a közeledő háború. A falunkba 1943-ban jöttek be az oroszok, és a németeket elhurcolták, megkínozták. Néhány papot meg is öltek. A plébánosunk, aki szintén német származású volt, féltette az Oltáriszentséget. Ezért arra kérte apukámat, aki harangozóként és gondnokként is dolgozott a plébánián, hogy vigyen el a templomba, hogy ott én vegyem magamhoz az Otáriszentséget. Megelőzve ezzel azt, hogy a katonák meggyalázzák Jézus testét. Ekkor még elsőáldozó sem voltam. A családban többször el is hangzott: *„Erzsike, neked nagyon jónak kell lenned.”* Ez a mondat belém ívódott. Bár erre a fenti nemes feladatra mégsem került sor. A plébános atyát azonban sajnos hatszáz némettel együtt elhurcolták az orosz fogságba. Öt nagyon nehéz év után szabadult, Bécsbe került. Megfogadta, ha megmenekül, hálából minden évben elzarándokol Lourdes-ba. A háborús évek után több évtizeddel, 1984-ben „véletlenül” össze is találkoztunk itt. Sírtunk és öleltük egymást. Én boldog voltam, hogy életben maradt, ő boldog volt, hogy én nővér lettem. Nagyon szép találkozás volt.

Hogyan lett Alix nővérből szerzetes?

– A szüleim mélyen vallásos emberek voltak. A nagyanyám és a nagyapám a ferencesek világi harmadrendjéhez tartoztak. Abban az időben a

Családjával (Alix nővér gyerekként középen)

fiatal lányok közül többen a Mária Kongregáció tagjai voltak, ők voltak az úgynevezett Mária-lányok. Fehér színű ruhában vettek részt a szentmiséken. Nyakukban kék szalagon Mária-érmét viseltek, fejükön mirtuszkoszorú volt. Egyházi ünnepeken meghatározott feladataik voltak. A Mária-tisztelet erős volt a mi családunkban is. És én is Mária-lány lettem. Igaz, akkoriban nem lehetett anyagot kapni a boltban, de édesanyám, aki varrónő volt, megoldotta. Levette a függönyt az egyik ablakunkról, és abból varrt nekem ruhát. Minden nagy ünnepen ott voltunk a szentélyben és a lobogót tartottuk. Ebben éltem és nevelkedtem. Ugyanakkor el kell mondanom azt is, amit én már csak akkor tudtam meg, amikor nővér lettem, hogy a szüleim megfogadták, hogy ha végre gyermekük születik, legyen az lány vagy fiú, Istennek ajánlják.

Erről beszéltek Alix nővérnek?

– Nem, soha. Sőt, az atya, akivel megosztották a döntésüket, arra kérte őket, hogy még szelíden se kényszerítsenek erre. Nagyon bölcsen azt mondta, hogy a szüleimet köti a fogadalmuk, de engem nem. Neveljenek vallásosan, vezetgessenek a Jóisten felé, de ne erőltessenek rám olyan döntést, amelyet ők hoztak, és nem én. Sőt, amikor bejelentettem, hogy apáca akarok lenni, meg is lepődtek, mert akkor már úgy volt, hogy férjhez adnak, vőlegényem is volt. Ők döbbentek meg a legjobban azon, hogy a Jóistennek tett ígéretüket a Jóisten nem felejtette el…Nehezen is engedtek el.

Hogyan történt mindez?

– Amikor eladósorba kerültem, sokáig vonakodtam a kérők közül választani. Végül a szüleim kérésére döntöttem, és egy kikindai fiú lett a választottam, de a szívem mélyén éreztem, hogy a Jóisten másra szán. Sok vívódás után, visszaléptem. Ekkor már ki tudtam mondani, hogy nővér szeretnék lenni. Édesanyám nagyon sírt. Azt csak később tudtam meg, hogy nemcsak aggodalmának, de megrendültségének könnyei is voltak ezek. Hiszen eszébe jutott az édesapámmal tett fogadalma. Nehezítette a helyzetemet, hogy a leendő vőlegényem azt mondta, ha nem megyek hozzá feleségül, akkor öngyilkos lesz. Nagyon elkeseredtem, és a lelkére kellett beszélnem, hogy fogadja el a döntésemet, mert így lesz jobb mindkettőnknek. Az akkori plébánosunk, *Hoffmann István* azt mondta: *„Erzsike ez gyönyörű pálya, de nehéz is. Jól gondold meg.”* De megírta az ajánlólevelet.

Elsőáldozóként

És miért éppen az iskolanővérekhez lépett be? Ismerte őket?

– Mondhatnám azt, hogy tévedésből kerültem ide (nevet). De a Jóisten terveiben nincs tévedés. A szerzetesi hivatáshoz az utolsó nagy lökést az adta, amikor a nagynénémet súlyos baleset érte. Bevittek Kikindára a kórházba, ahol vincés betegápoló nővérek dolgoztak. Nagyon sajnáltam a nagynénémet, sírtam a kórházban, amikor meglátogattam őt. Ezek a nővérkék odajöttek hozzám, és szerbül vigasztaltak. Igazán kedvesek voltak. Ekkor mély vágyat éreztem arra, hogy olyan legyek, mint ők. Nemcsak a kedvességük tetszett meg, hanem a ruhájuk, a fátyluk, minden. Amikor a szüleim és a vőlegényem is elfogadta a döntésemet, és a plébános atya is megírta az ajánlólevelet, 1956. szeptember 9-én lovaskocsin bementünk Kikindára szentmisére. A templomban ott voltak azok a nővérek is, akikhez tartozni akartam. Mise után

felkerestük a rendházat. És ekkor ért a nagy csalódás és döbbenet. Nem azokat a nővéreket találtam ott, akikhez én csatlakozni akartam, hanem az iskolanővéreket. Még csak nem is abban a szép fehér ruhában voltak, hanem feketében (nevet). Kiderült, hogy a betegápoló nővérek nem itt laknak. Ráadásul ők szlovének, akikkel vagy szerbül vagy szlovénul kellene beszélnem. De én csak szerbül tudtam egy kicsit. Az iskolanővérek csodálkozva néztek rám. Kis tudatlan, naiv kislány voltam. De azt tudtam, vissza nem fordulok. Így maradtam ott, az iskolanővéreknél. Ők nagyon örültek. Hívták is a szintén fiatal *Nives* nővért, aki akkor egy éve egyedüli jelölt volt: *„Juliska, nézd, gyere, lett egy társnőd!”* Ő is nagyon örült, mert nyomban rokonszenvesek lettünk egymás számára. Mondhatnám, tévedésből indult az iskolanővéri hivatásom. De tudjuk, hogy Isten nem téved.

A rendbe lépés után hogyan telt az élete?

– Megtanultam a rózsafüzér-készítést, sokféle kézimunkát, varrást, hímzést, horgolást, az egyházi ruhák készítését. Szlovéniában volt a beöltözésem és az elsőfogadalmam is. Utána Nagybecskerekre helyeztek 1961-ben. Öt év múlva az örökfogadalmamat szintén Szlovéniában tettem le. Visszakerültem Becskerekre. Itt, amikor édesanyám először meglátogatott, négyszemközt megkérdezte: *„Kislányom, boldog vagy?”* Én pedig azt válaszoltam: *„Igen, nagyon boldog.”* Ekkor mesélte el azt, hogy mit ígértek a Jóistennek a születésem előtt, s mit kért tőlük bölcsen az atya a születésem után.

Élete során leginkább hitoktatással foglalkozott, de sok minden mást is csinált....

– Zágrábban 1966-1968 között elvégeztem a hitoktatói képzést, diplomát szereztem. Becskereken tanítottam. A nyári szünidőkben a pap nélküli plébániákon készítettem fel elsőáldozásra, bérmálásra a gyermekeket. A hitoktatás mellett a nagybecskereki nagytemplomban is besegítettem. Húsz évig voltam sekrestyés és más munkákat is végeztem. A külvilággal nemigen volt dolgom, és így nem sokat éreztem a kommunizmus hatásaiból. A szülőktől és gyermekektől hallottam, hogy megfélemlítik őket. Az iskolában sokszor hátrányos helyzetben voltak a gyermekek. A szülőket pedig munkájuk elvesztésével fenyegették. Volt, amikor kérték, hogy a szülők írják alá, hogy hittanra akarják járatni gyermeküket. Ezért előfordult olyan is, hogy a szülők kérésére egy-egy gyermekkel külön kellett foglalkoznom. Jánoshalmán 1995-ben egy évig szintén hittant tanítottam, majd onnan visszahelyeztek 1996-ban Kikindára. Azóta is itt vagyok.

Itt mivel teltek, telnek a napok?

– Jánoshalmán megismertem a cserkészek munkáját, és igyekeztem itt is segíteni a cserkészeket. *Botka* atya nagyon nyitott volt az új kezdeményezésekre. Ezért sikerült a Jeromos-bibliaórákat is megszervezni, amiket azóta is rendszeresen tartunk. Korom és egészségi állapotom miatt minden mást elhagytam már, de a bibliaórákat továbbra is szervezem. Ezenkívül mindenhol segítek a házimunkában, ahol csak tudok: takarítás, vasalás, kerti munka, mosogatás. Néha még rózsafűzért is készítek vagy javítok.

Koncz Veronika

Alix nővér és Nives nővér jelöltként

Cserkészekkel

Nagykikindán

KARÁCSONY

A VÁRAKOZÁS FONTOSSÁGA

Masacccio: Madonna a gyermekkel. Itáliában Csiklandozó Madonnának is nevezik ezt a képet. Azon ritka ábrázolások egyike ez, amelyen a Szűzanya játszik a Kisjézussal

A várakozás nem ismeretlen az ember életében. Az ember életét mindenkor meghatározza az idő, ami már elmúlt, amiben élünk, és ami után vágyódunk. Látszatra összebékíthetetlen életünkben a múlt, a jelen és a jövő.

Emlékeim között egy régi családi eseményt őrzök. Nagyszüleim aranylakodalmát ünnepeltük. Összejött a család közelről és távolról. Elkezdődött a készület a kettős ünnepre. Az ötven év megünneplésére és arra az élményre, hogy így még soha nem ünnepeltük a karácsonyt. De az ünnep a vacsorával, az ajándékok átadásával nem ért véget. Az egységben megélt szent várakozás felejthetetlenné tette ezt az estét. Igazi szent este volt, amelyben minden percnek megélhető varázsa volt. Vártuk és vágytuk a pillanatot, amikor kibontakozik lelkünkben az ünnep teljessége. A várakozás volt az, ami előkészítette szívünket. Ennek az estének köszönhetően érzem és értem mit is jelent az adventi várakozás.Várunk arra, aki van. Ebben a szent várakozásban betölt bennünket a szeretet. Ezt a misztériumot újra és újra megéljük, és belénk hasít a fölismerés, mint annak a nagytudású biblikus professzornak a szívébe, aki azt fejtegette órán, hogy a Messiás milyen gyönge, parányi gyermek alakjában jött közénk. Magyarázta, kereste a szavakat, amelyekkel kifejezhetné a csecsemő gyengeségét, és egyszer csak megállt, könnyek szöktek a szemébe és hirtelen kiment a teremből.

Ilyen egyszerű és váratlan helyzetekben hasít belénk a szinte fölfoghatatlan fölismerés. Isten valóban megtestesült, vállalva a lét súlyát és megosztottságát. Maga a teremtő Isten készséggel és végtelen kiszolgáltatottsággal magára vette emberi természetünket.

Advent idején mi is várakozunk és vágyódunk. Vágyódunk azután, aki kétezer éve kezünk közé adta önmagát. Várakozunk és vágyódunk rá, azzal az örömmel, hogy velünk van. Módunkban áll kiemelkedni abból az időből, ami megköt minket. Az ő gyengesége erőssé tesz minket, és arra bátorít, hogy van lehetőségünk kiemelkedni az időből, ami földi életünket jelenti. Advent, igazi várakozás úgy, hogy megismerhetjük az igazi szeretetet. Azt a szeretetet, aki törékenységében magához ölel minket, újszülöttként megújítja a szívünket.

Kondé Lajos *atya a Szeged-Csanádi Egyházmegye pasztorális helynöke, 2001-től a szegedi dóm plébánosa. Legfőképp az ifjúság körében tett szolgálatáért köszönhetnek neki sokat a Szegeden tanuló fiatalok. Sok szállal kötődik Karolina Iskolánkhoz és a nővérközösségünkhöz. Elmélkedését az adventi várakozásról lapunknak írta.*

AJÁNDÉKOK KARÁCSONYRA

Posztulánsaink ötleteiből

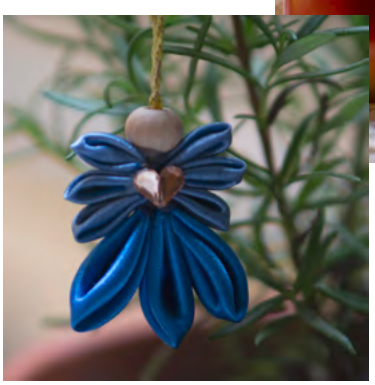

Dóri angyalkái

Miközben készítettem ezeket az angyalkákat, imádkoztam az ápolóinkért, és arra gondoltam, hogy ők is úgy veszik körül az időseinket és a betegeinket ebben a nehéz helyzetben, mintha maguk is angyalok lennének. Nekünk, fiatalabbaknak is ez a feladatunk. Az angyalkákon az arany szín azt a ragyogást és fényt jelképezi, amit vinnünk kell nekünk is közéjük. A szaténszalag és a szív azt szimbolizálja, hogy szelíd szeretettel, de erősen kell tartanunk őket. A parafadugó pedig azt, hogy a legegyszerűbb dolgokkal egy kis találékonysággal is lehet örömöt szerezni. Lám, egy kis dugó, ami eddig egy üveget zárt le, most egy angyalka teste. Egy angyalkáé, aki semmiképpen sem a lezártságot, hanem sokkal inkább a tágas mennyországot juttatja az eszünkbe.

Jutta és Dóri narancsos kakaója
(recept a karanténhíradóból)

Hozzávalók:

- 1 liter tej
- 3 kanál púpozott kakaó
- 1 tábla narancsos étcsokoládé fele
- 3 evőkanál (repce)méz
- 1 narancs lereszelt héja
- kicsi fahéj
- kicsi őrölt vanília
- tejszínhab a végére

Feltesszük a tejet a tűzre, amikor felmelegedett, beletesszük a kakaót. Folyamatosan keverjük, hogy ne legyen csomós. Beletesszük a csokoládét, majd a mézet. Jól elkeverjük. Majd a reszelt narancshéj következik. Szórunk rá egy kis fahéjat, megkeverjük, majd őrölt vaníliát teszünk hozzá. Miután kiöntöttük a csészékbe, rátesszük a tejszínhabot. Tálalhatjuk narancshéj-reszelékkel és fahéjjal díszítve.

20 + C + M + B + 21

A karácsonyi ünnepkör lezárása mindig vegyes érzelmekkel tölt el. Kihunynak a fények, jönnek a józan januári hétköznapok. Elkezdődik egy újabb esztendő.

Az ünnepkör végén, pontosabban vízkereszt ünnepén illik a karácsonyfát leszedni. Én azonban saját liturgikus naptár szerint élek. Vagyis a hónap közepén (a névnapomon) vagy a végén (a születésnapomon) szoktam elvégezni e barbár rituálét.

Az elmúlt évben a fa (vagy az őt túl korán kivágó árus), nem adott nekem ennyi időt. Már az ünnep első napjaiban zöld tűlevélzápor hullott a szobára. A lakás éke pedig inkább hasonlított egy szomorúfűzhöz, mint fenyőfához. Megtépázott volt és esengő.

Fájó szívvel álltam meg előtte. Még beszéltem is hozzá. Valami olyasmit, hogy *többet vártam tőle. Azt hittem, elkísér a születésnapomig, velem lesz, ahogyan szokott, ebben a szürke januárban.* Korholtam szegényt. Csalódtam benne. Ő pedig szégyenkezve és erőtlenül lógatta az ágait. Néhány piros gömböt már el is ejtett. Feladta.

Megsajnáltam. Ha nem szúrt volna annyira, tán meg is ölelem. Megértettem, nemcsak az ő ideje járt le, hanem a karácsonyi időszaknak is vége van. Át kell adni az újnak a helyet. Be kell engedni azt, amit az új esztendő hoz. Helyet kell készíteni ama háromnak, akik nemcsak a Kisjézushoz, de talán hozzám is betérnek, jó szóval, áldással.

Lassan, komótosan szedegetni kezdtem a fáról a harangocskákat, angyalkákat, szaloncukrokat, (szaloncukorpapírokat). Elbúcsúztam tőle. A kis fa nagy űrt hagyott maga után. Még napokig nem találtam a helyem a lakásban. Hiányzott. Sivár lett nélküle a szoba. Számomra korán, de valójában időben befejeződött az ünnep. Én meg csak ténferegtem a színes égők, a fenyő gyermekkort idéző illata nélkül. Aztán egyik reggel hó esett, az akkor már hetek óta nem oszló sejtelmes köd felszállt. A karácsony meleg fényeit felváltotta egyfajta józanabb világosság. A szobából már nem hiányzott semmi. Vagy legalábbis úgy nem, hogy fájt volna. Munkába indultam. És egész álló nap arra gondoltam, hogy január hatodik napja valójában az év első napja. Ma kezdődik el „valami”. Persze nem tudtam, hogy mi. És igazából nem is történt semmi különös.

Estefelé azonban ismeretlen neszekre lettem figyelmes. Közeledő lépteket hallottam. Valakik épp az én ajtóm előtt verték le a havat a lábukról. Füleltem, figyeltem. És egyszer csak ezek a „valakik” becsöngettek. Míg a kulcs után nyúltam, belém hasított a felismerés, hogy egész nap (talán egész életemben) őket vártam. Ajtót nyitottam. És csakugyan ott álltak előttem. Hárman voltak. Három sosem látott ismerős. *„Végre megjöttetek”* – mondtam nekik. *„Végre, hogy beengedsz minket.”* Felelték ők bölcs mosollyal. És koronáikat a nagykabátjaikkal együtt az előszoba fogasára akasztották.

Koncz Veronika

Fotó: Kelemen József

„MINDENKINEK SZÜKSÉGE VAN KAPASZKODÓKRA”

Beszélgetés Bocskai-Kovács Éva operaénekesnővel

Bocskai-Kovács Éva *operaénekesnő a Délvidéken született. Kislányként tisztán csengő hangjára az idén elhunyt* Both M. Kornélia *iskolanővér figyelt fel először. Éva később a szegedi Karolina Iskola diákja lett, ahol alapfokú művészeti képzésben is részesült. Az út a színpadra nem volt nyílegyenes, mégis visszatekintve már egyértelműnek látszik.*

Mesélj nekünk a kezdetekről!

– A délvidéki Zentán születtem, Csókán nőttem fel. A szüleim az egészségügyben dolgoztak, a családban nem volt zenész. Az egyházi és lelki, majd később a zenei nevelésemet Both Mária Kornélia nővér kezdte el a fivérével, aki papként szolgált Csókán. Elsős vagy másodikos lehettem, amikor Kornélia nővér, aki egyébként képzett muzsikus volt, felfigyelt az énekhangomra és bevett a gyermekkórusba, később az ifjúsági kórusba. Szolfézst és zongorát is tanított nekem, teljesen ingyen. A templomi énekkarnak is tagja lettem. Az otthoni művelődési egyesületben pedig népdalokat énekeltem.

Kornélia nővér terelgetett a szegedi Karolina Iskola felé is?

– Ő hívta fel a figyelmemet arra, hogy Szegeden van a nővéreknek egy gimnáziuma, ahol alapfokú művészeti képzés is folyik. Akkor még nem készültem zenei pályára, de jó döntésnek látszott, hogy zenei tanulmányokat is folytathatok. *Kerényi Tiborné Ida* néni volt az énektanárom. Magánének szakra jártam hozzá és sokat fejlődtem nála. Később ő javasolta a zeneművészeti pályát.

Hogyan emlékszel vissza a gimnáziumi éveidre?

– Nem csak a zenei képzés miatt vagyok hálás. *Hertelendy Anett* volt az osztályfőnököm, a helyettese *Kószó Anteusz*. A nővérek közül nagyon szerettem *Tornay Krisztina M. Petra*

A csókai Calandrella kórusban 1999-ben (Éva a fölső sorban a negyedik, Kornélia nővér a jobb szélen)

Puccini: Pillangókisasszony – Cso-cso-szán

Fotó: Királyváry Kocsis Judit

nővért, aki a prefektánk volt és *Hári Ildikó* nővért. Sok programot szerveztek nekünk, családias volt a hangulat, barátokat szereztem. Kollégista voltam, az elején a honvággyal küzdöttem. Talán csak ez volt nehéz, de aztán ez is elmúlt. Szívesen emlékszem vissza az ott töltött éveimre.

Innen egyenes út vezetett a Szegedi Zeneművészeti Egyetemre?

– Elsőre nem vettek fel. Érettségi után egy évig jártam egy OKJ-s tanfolyamra, illetve a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola énektanár szakára. Ez utóbbi azért is volt hasznos, mert benne maradtam a zenei közegben, és kibővült a tárgyi tudásom. *Andrejcsik István* tanár úr adott magánórákat. Sok bátorítást és tudást kaptam tőle is, ahogyan *Pál Tamás* karmestertől és Ida nénitől. Az ő munkájuknak is köszönhetem, hogy a következő évben felvételt nyertem az egyetemre. Nagyon boldog voltam. Andrejcsik tanár úr öt éven át a tanárom volt itt is.

A szüleid mit szóltak a döntésedhez?

– Édesapám már sajnos nem érte meg, hogy színpadon láthasson. A családtagjaim aggódtak értem, mivel nem tartották biztos kenyérkereső hivatásnak az énekesi pályát. Időnként nekem is vannak kétségeim. Az biztos, hogy rugalmasnak kell lenni. Nyitott elmével járok-kelek, igyekszem kihasználni az adódó lehetőségeket. Biztos hangtechnikával viszonylag sokáig lehet a pályán maradni. De tudom, hogy ez egy rezgő léces hivatás. Ráadásul a mostani járványidőben minden bizonytalanná vált, de ez nemcsak az én szakmámban van így.

Kevesen mondhatják el, hogy a pályájuk „Pillangókisasszonyként" indult...

– Már az egyetemen elkezdtem tanulni Cso-cso-szán szólamát, amikor Pál Tamás tanár úrhoz jártam szerepgyakorlatra. Amikor az első felvonás duettjét előadtuk, a tanáraim javasolták, hogy tanuljam meg hozzá a teljes szerepet. A diplomakoncertemen is ezt a duettet

énekeltem kedves ismerősömmel, *Molnár Gáborral*, aki szintén Andrejcsik tanár úr tanítványa volt, csak ő Budapesten. Később jelentkeztem meghallgatásra a Szegedi Nemzeti Színházba, más darabokkal készültem, de a Pillangókisasszonyt is kérték. Miután elénekeltem, visszahívtak, hogy színpadon is kipróbálják a hangomat. Hihetetlen öröm és meglepetés volt, hogy megkaptam a szerepet. Lelkileg és fizikailag is sokat készültem rá. Szerencsére nagyon kedves kollégák vettek körül, mint például *Réti Attila* és *Vajda Júlia*. Julika a mai napig elhalmoz a kedvességgel. De nagyon figyelmes volt velem: *Szonda Éva* énekesnő, *Gyüdi Sándor* volt igazgató és *Bodnár György*, aki akkori főfodrászként, illetve emberként volt támaszom.

Nagy erővel játszol. Ráadásul mintha jól megférne benned a naiva és a díva is.

– Tanuljuk is ezt a mesterséget, de egyfajta ösztönösség is kell hozzá. Az előadásokra való készülés során jöttem rá, hogy van színészi vénám. Nem okoz gondot a fent említett nőtípusok megformálása. Sőt, egyre inkább felfedezem magamban a komikát is. Ezt nagyon élvezem. Szeretek bolondozni, nevetni és nevettetni, kedvelem a vígoperákat. Amúgy is a bel canto áll közel hozzám: *Bellini, Rossini, Donizetti* művei. Hangra és fizimiskára is jobban illenek hozzám ezek az operák.

Fotó: Királyváry Kocsis Judit

Verdi: Rigoletto – Gilda

Van szerepálmod?

– Nincs. Mindent szeretek, amit kapok, még a kis szerepeket is. Alázatosan állok a feladatokhoz. Sokaknak álma a Pillangókisasszony, ez például nekem már sikerült. Ha mégis mondanom kellene egyet, Donizetti Lammermoori Luciájának összetett karaktere vonz. Amúgy a pályámon kaptam már nagy dicséreteket, de megesett az is, hogy elmaraszttaltak, mert csalódtak bennem. Hozzáteszem, én is magamban. Az önmagammal vívott örökös harc jellemez, ami nagyon fárasztó, de elkerülhetetlen. Az eddigi szerepeim mindegyikében volt eddig számomra valami szép és jó. Éltem át nemcsak katartikus zenei, de katartikus szerepélményeket is. Ami nehéz, úgymond kikeveredni egy komolyabb szerepből.

Mondanál erre példát?

– Például amikor estéről estére „meg kell halnom”. De van más nehézség is. Nem mindig van az ember testileg rendben, és adódhat olyan, amikor nem lehet lemondani egy előadást. Ez történt akkor is, amikor az *Alföldi Róbert* által rendezett Varázsfuvolával léptünk fel Londonban. Valahol útközben elkaptam egy komoly fertőzést. És betegen kellett fellépnem kétszer is. Nem hagyhattam cserben az előadást. Ezzel a helytállással azonban annyira kifárasztottam a szervezetemet, hogy utána két hétig infúziót kaptam.

Ez a Varázsfuvola-rendezés meglehetősen meghökkentő volt. Mesélnél róla?

– Alföldi Róbert egy elmegyógyintézetbe helyezte át a történetet. Nagy kihívás elé állított mindannyiunkat. Erős jelenlétet kívánt tőlünk ez a rendezés. Sokat tanultam általa magamról és a társaimról is. Sokan fenntartásokkal kezelik Alföldi Róbert munkásságát, ezért befogadóként eleve blokkolják az elgondolásait. Én úgy vélem, ez a rendezés bár szokatlan volt, de működött.

Hiszen ennek a történetnek eleve nem mindig logikus a történetvezetése. Nincsenek benne hőshöz méltó viselkedések. Papageno az egyetlen, aki esendő emberként ugyan, de hű önmagához. Alföldi Róbert azt az irodalomból is ismert kérdést is felvetette, hogy vajon kik is a „bolondok". Azok, akik bent vannak az elmegyógyintézetben vagy azok, akik kint vannak a világban? Kezdetben német nyelven játszottuk és egy kisebb térben. Így egyébként mélyebben hatott.

Fotó: Királyváry Kocsis Judit

Donizetti: Don Pasquale – Norina

Vannak példaképeid a pályán?

– Nincsenek, de amikor készülök egy szerepre, a mai napig mindig meghallgatok felvételről másokat. Jobban szeretem az 1940-es és 50-es évekbeli operafelvételeket, mert akkor még nem sorolták be olyan szigorúan az énekeseket a hangi adottságaik alapján. Mindenki énekelt mindent, és meg is tudott oldani mindent.

Mit jelent számodra az istenhit?

– Magánemberként és a pályán is fontos. Igaz, vannak kételyeim, kérdéseim, de ez így van jól. Az ember és az Isten kapcsolata nagyon személyes és érdekes. Mindenkinek szüksége van kapaszkodókra. A nem hívő embereknek is. A szakmámban egyébként sok krisztuskövető embert ismerek. Vannak köztük katolikusok és protestánsok egyaránt. Zenészként pedig még inkább megérint bennünket az anyagon túli világ. Számtalan mű született az istenkeresésről. Az európai zeneirodalom nagy része elválaszthatatlan a kereszténységtől. Ezek az alkotások még egy nem hívőre is hatnak, nemhogy ránk, hívőkre.

Jelenleg a budapesti Operettszínház tagja vagy. Ez a váltás minek köszönhető?

– A férjemmel, *Bocskai Istvánnal*, aki szintén operaénekes, ettől az évadtól szerződtünk le az Operettszínházhoz. Egyrészt a szabadúszói lét bizonytalanságából akartunk kilépni, másrészt izgalmas feladatnak éreztük a váltást. Az operettet egyesek könnyebb műfajnak tartják az operánál, de aki ismeri ezt a világot, az tudja, hogy ez nem igaz. Jelenleg énekkari tag vagyok. Sok szép darab vár rám, mint például az *István, a király*, a *János vitéz*, a *Csárdáskirálynő*, *A Szépség és a Szörnyeteg*, egy *Huszka-* és egy *Lehár-gálával* is készülünk. Remélhetőleg a járványhelyzet is engedi, hogy bemutathassuk az előadásokat.

Szűkebb pátriáddal, illetve a szegedi Karolinával van élő kapcsolatod?

– A járvány miatt régen jártam otthon. De szoktam fellépni odahaza nagyobb ünnepeken. A Karolina: hiányoznak az ott töltött évek, a barátságok és egyes tanárok. Szerencsére maradtak meg kapcsolataim. Volt diáktársak eljönnek, hogy megnézzenek a színpadon, gratulálnak, ez mindig jó érzés. Jó visszagondolni a karolinás évekre. Kívánom, hogy az iskola továbbra is jól működjön, és az ott tanító pedagógusok sok kulturális programmal kedveskedjenek a diákoknak.

Koncz Veronika

IN MEMORIAM
DR. NAGY MÁRIA ELEONÓRA
(1934. augusztus 29. – 2020. november 8.)

Dr. Nagy Mária Eleonóra a Svetits Gimnáziumban érettségizett 1952-ben. Kilencen végeztek abban az évben, közöttük volt *Farkas M. Margaréta* nővér is. Nóra volt a Miasszonyunk Iskolanővérek Diákjainak Országos Szövetségének első elnöke.

A diákszövetség alapításának gondolata a rendszerváltozást követően elsőként a Svetitsben végzett öregdiákok körében merült fel, élükön *Balogh Irénnel*, aki kitartóan szorgalmazta és szervezte a szövetség létrejöttét. A kezdeményezést Margaréta nővér is felkarolta. Ő ajánlotta Nórát, aki akkor bár elfoglalt fogorvosként dolgozott, mégis vállalta az elnöki feladatot.

Az alakuló ülésre 1991. november 19-én került sor a Patronában. Nóra tizenkét éven keresztül látta el az elnökségi feladatokat. Nagy szeretettel, odaadással dolgozott. Szelíd türelemmel vezette konszenzusra a sokféle véleménynyel szövetségre lépő mintegy nyolcszáz hajdani tanítványt. Miután 2003-ban átadta az elnökséget, továbbra is szívén viselte az öregdiákok sorsát. Neki köszönhető, hogy az alapítvány beteljesítette a célkitűzését: a nehéz helyzetben lévő öregdiákok támogatását, és a fiatal diákok segítését. Nagy hálával gondolunk rá.

Prevozné Balogh Irén és
Faragóné dr. Endrődi Zsuzsanna
svetitses öregdiákok
a MIDOSZ nevében

„Nagyon jól ismertük és szerettük, köszönjük az érdemeinek ismertetését. Ő valóban Isten gyermeke volt, nyugodjon békében."

(Fónyad Emese és osztálytársai)

„Ő volt az elnök, amikor a lányok elcsaltak egy találkozóra és utána Ópusztaszerre. Örök emlék marad. Nagyon kedveltem szelídségéért és szeretetadásáért. Imádkozom érte."

(Hinsenkamp Mária)

„Fogadja be a Jóisten mielőbb az Örök Országba."

(Cservenka Judit)

„Nóra nagyon értékes, nagyszerű ember volt. Ha az alapítványnak éppen nem volt anyagija, akkor a saját pénzéből áldozott a rászoruló tanulónak, vagy a szükségben lévő öregdiáknak, valamint a rend intézeteinek. Egyértelmű útmutatást adott nekünk a szövetségben: a szeretettel való segítéssel foglalkozzunk, és ne azt nézzük, hogy kik és mit kifogásolnak. Kérjük a Jóistent, hogy ott fent is értékelje az embertársaihoz fűződő önzetlen szeretetét. Adj Uram örök nyugodalmat neki, az örök világosság fényeskedjék neki."

(Herczku Mária)

„Emlékeimben felsejlik az első találkozásunk a Svetitsben 1996-ban. Akkor indult az óvoda. Ha a nehéz sorsú iskolatársak gondjait jeleztük, mindig meghallgatta azt, és segített. Isten nyugosztalja, hála szép életéért, példájáért."

(Szásziné Sustyák Anna)

„Nagy-nagy szeretettel gondolok Rá. Imádkozom érte."

(Skripeczky Márta)

„Az egyik volt tanítványomnak, aki nehéz körülmények között egyedül nevelte három lányát, kértem tőle segítséget. Ő készségesen egy nagyobb összeget adott át. Személyesen vittem el a rászorulónak, aki nagyon hálás volt. Tudom, hogy még sokakon segített, az Úr biztosan megjutalmazza, mert – amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek – mondta Jézus. Súlyos beteg volt, de nem panaszkodott. Továbbra is szeretettel imádkozom érte, illetve hozzá, hogy segítse a még itt maradottakat."

(Tarnai M. Emerica)

„Isten fogadja őt szerető, irgalmas öleléssel. Nyugodjék békében!"

(Lobmayer M. Judit)

HÁLAADÁS A HŰSÉGÉRT

Kongregációnk születésnapján 2020. október 24-én Szegeden a rendtartomány nővérei összegyűltek, hogy közös imádságban emlékezzenek meg a rendek feloszlatásának hetvenedik és a rendszerváltás harmincadik évfordulóján mindazokról, akik a szétszóratásban, vagy a közösség keretein belül helytálltak.

Szegedi kápolnánk – egykor és ma

Urunk,
arra emlékezünk, hogy hetven évvel ezelőtt ebből a kápolnából hurcolták el nővéreinket, és egy pillanat alatt minden megváltozott az életükben. Hálát adunk hűségükért, áldozataikért, nekik köszönhetjük, hogy ma itt lehetünk. Kérjük közbenjárásukat. Azokét, akik szétszóratásba kerültek, és az emberek között elvegyülve állták meg a helyüket iskolanővérként, és azokét, akik a Svetitsben és a Patronában vállalták az iskolai munkát, a közösségi életet és a külső nyomással járó feszültségeket.

Az eltelt idő távlatában most már egyértelműen láthatjuk, hogy bár sok szenvedéssel, tökéletlenséggel terhes ez az időszak, mégis áldást hozott. Ez az áldás velünk van ma is, hála legyen érte.

Hálát adunk azokért a nővérekért, akik harminc évvel ezelőtt, a rendszerváltás éveiben felismerték az új lehetőségeket, és bátran nekivágtak új utaknak. Hálát adunk ezekért a változásokért, a mára beért gyümölcsökért. Kérünk téged, Istenünk, segíts bennünket, hogy örökségünk erejében keressük a te akaratodat, és cselekedjünk a jövőért!

Impresszum: Bizalom és Bátorság – A Boldogasszony Iskolanővérek lapja • www.iskolanoverek.hu • Kiadja: Boldogasszony Iskolanővérek • A szerkesztőség címe: 1092 Budapest, Knézich utca 5 – 7. • Telefon: +36 1 215-9017 • E-mail: info@iskolanoverek.hu • Felelős kiadó: Lobmayer Ágnes M. Judit SSND • Alapító főszerkesztő: Lobmayer Ágnes M. Judit SSND • Főszerkesztő: Koncz Veronika • Arculat, layout: Katona Zsófia • Címlapfotó, belső borító, 12-14. és 20. oldal: unsplash.com

A KIS JÉZUS MEGSZÜLETETT, ÖRVENDJÜNK!
ELKÜLDÖTTE Ő SZENT FIÁT ISTENÜNK!
BETLEHEMBEN FEKSZIK RONGYOS JÁSZOLBAN,
AZÉRT VAN OLY FÉNYESSÉG A VÁROSBAN.

ELEIBE TÉRDEPELÜNK MINDNYÁJAN,
ÖRVENDEZVE ÉNEKELÜNK VÍGSÁGBAN.
DICSÉRETET MONDUNK ÉDESANYJÁNAK,
AJÁNDÉKOT HOZUNK A KIS JÉZUSNAK.

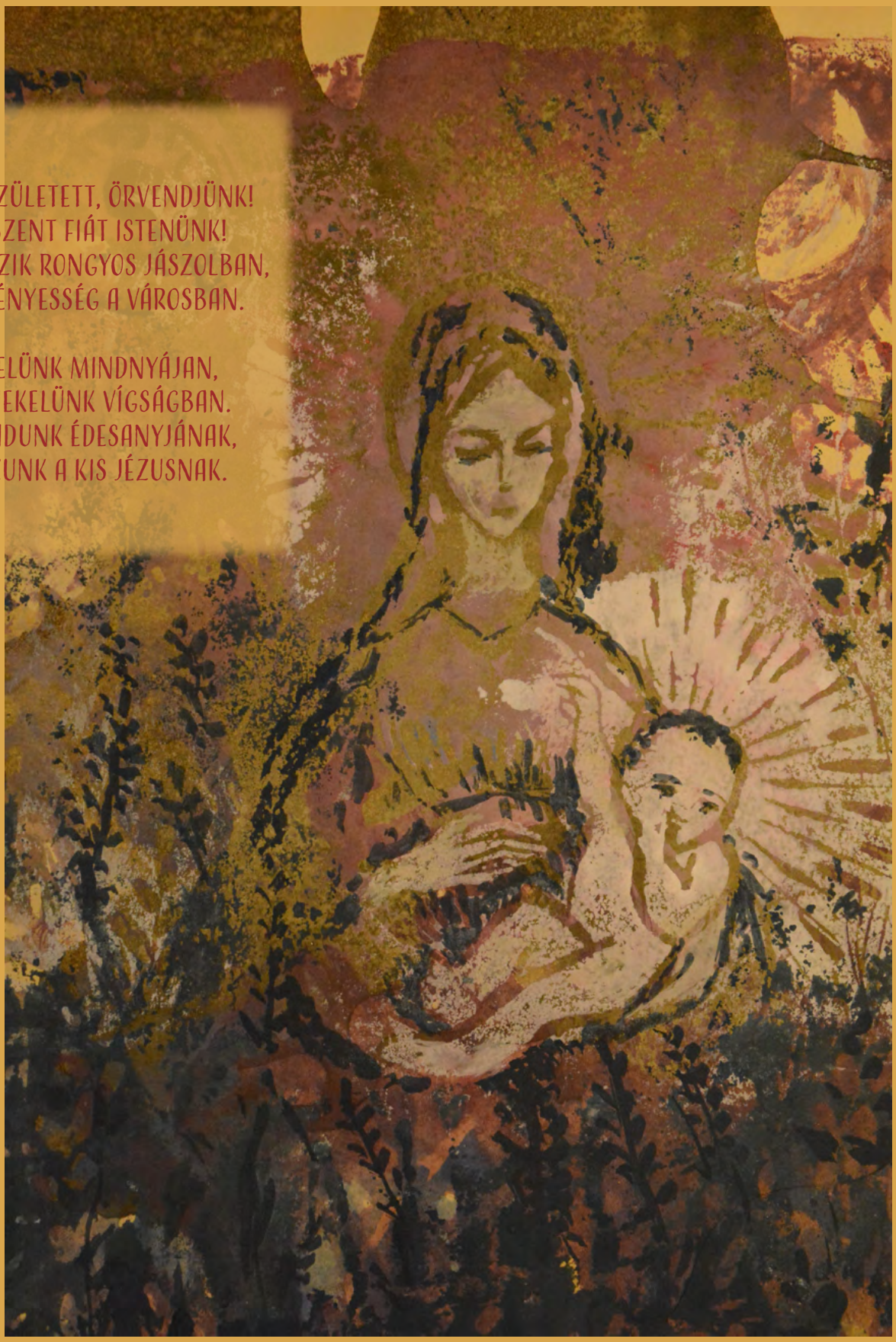

Madonna a gyermekkel, Tornay M. Petra nővér alkotása

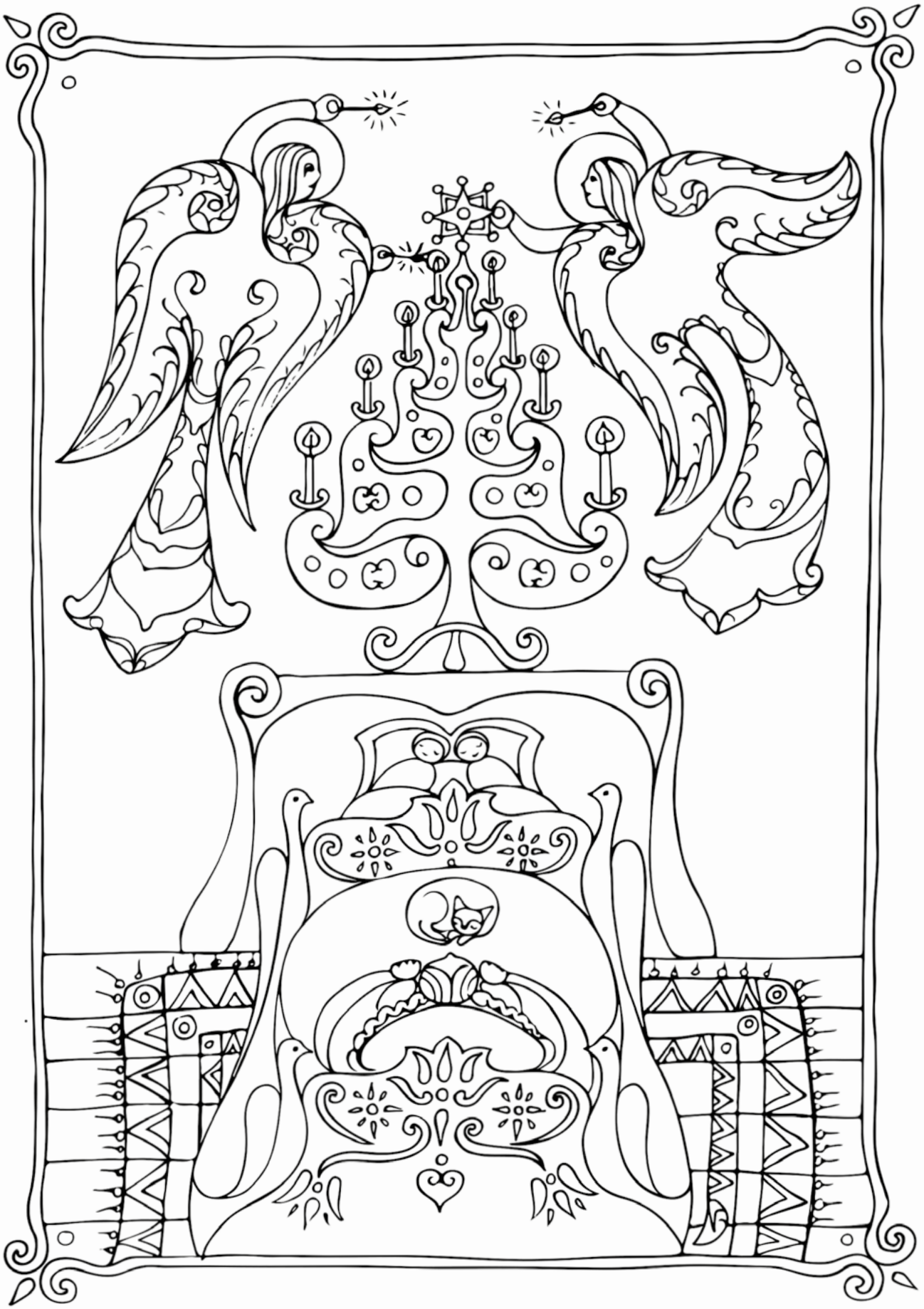

Részlet Nagy Éva Vera SSND és D. Nagy Judit *Jézus-váró kifestőkönyv festeni szeretőknek* című adventi színezőjéből